

Răsari!

Gabriel Cristea

Foșnesc pădurile - îndoliate -
cu amintiri din vremi arzând tămâi,
și nalții brazi, cu cetini vânturate,
își tot preling murirea-n ochii lui,

De se făcea că iar e primăvară
în trupul său plăpând - un ghemotoc.
Culori și forme vii îl înconjoară
și-n ochii mamei lui se zbate-un foc.

E inima ce zvârcolește-n vene
sălbatica iubire pusă-n el
- neliniștea ursoaicei pădurene,
când latră ciobăneștii pe muscel.

Se cațără pe scoarțe păzitoare
și-adulmecă miros de vânător,
și verdele pădurii parcă-l doare,
și simte,-n brunul vis, ametitor,

cum se învârt pe-albastra boltă timpuri
tot prevestind un printă din Liechtenstein,
ce gânduri blestemate, prin răstimpuri,
pe frunte-i pun pecetele lui Cain.

Este Tânziu și mama nu mai vine
să te-ocrotească-n codrii, de barbari;
Un foc de armă fulgeră coline
și tu te pierzi pădurilor. Răsari!